nr. 805/68, som ændret ved forordning nr. 425/77, være omfattet af begrebet »interesserede parter« i den ovennævnte artikel 3, stk. 1, selv om dette medfører en tilsvarende nedsættelse af de øvrige importørers andel af den pågældende kvote.

Touffait Pescatore Due

Afsagt i offentligt restmøde i Luxembourg den 13. marts 1980.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

A. Touffait
Formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 28. FEBRUAR 1980 [1]

Høje Ret.

Jeg mener ikke, at det i nærværende sag ville være korrekt af mig at anmode Domstolen om tid til at overveje mit forslag til afgørelse.

Der er to grunde til, at jeg ikke finder det berettiget. Den første grund er, at der skal træffes en hurtig afgørelse i sagen. Denne forelæggelsesanmodning blev bestemt af præsidenten for College van Beroep voor het Bedrijfsleven i en sag, som verserer for denne ret, og som drejer sig om en foreløbig forholdsregel. Denne ret tog begæringen om en foreløbig forholdsregel til følge og bestemte, at tildelingen af den nederlandske del af det pågældende »kontingent« blev stillet i bero. Domstolen er derfor af College blevet anmodet om en hurtig afgørelse.

Dernæst mener jeg — trods det overbevisende indlæg fra sagsøgerens advokat i eftermiddags — at besvarelsen af det spørgsmål, som er forelagt Domstolen af præsidenten for College, skal findes i Domstolens dom i sag 35/79 i den anden *Grosoli*-sag, som der blev afsagt dom i den 23. januar 1980, altså efter forelæggelseskendelsen i denne sag og altså efter, at skriftvekslingen i denne sag var afsluttet.

1 — Oversat fra engelsk.

Der består efter min mening kun en vanskelighed, der beror på ordlyden af det spørgsmål, præsidenten for College har forelagt Domstolen. Den af Produktschap indførte fordelingsordning omtales heri som en ordning, hvorefter en del af kontingentet er »forbeholdt forarbejdningsindustrien«. Umiddelbart kunne det se ud, som om der her var tale om en overtrædelse af den regel, som Domstolen knæsatte i sag 131/73 i den første *Grosoli*-sag (Sml. 1979, s. 1555). Men det blev forklaret for Domstolen, at den pågældende ordning alene består i, at den nederlandske del af kvoten fordeles til erhversvsdrivende ud fra gennemsnittet af deres indførsler i de tre foregående år, idet indførsler, som er foretaget uden importafgift udelukkes, medmindre de pågældende indførsler er foretaget under selve GATT-kontingentet. Dette indebærer, at indførsler, som er foretaget af eller til forarbejdningsindustrien til en nedsat importafgiftssats i henhold til artikel 14, stk. 1, litra b) i *Rådets forordning (EØF) nr. 805/68* (som ændret ved *Rådets forordning (EØF) nr. 425/77)* skal tages i betragtning. Dette medfører klart ikke nogen forskelsbehandling af de erhvervsdrivende, som befinder sig i samme situation som sagsøgeren. Faktisk kunne forarbejdningsvirksomhederne gøre gældende, at der var tale om forskelsbehandling, såfremt der ikke blev taget hensyn til de indførsler, de havde foretaget i medfør af artikel 14, stk. 1, litra b).

Jeg mener derfor, at Domstolen skal følge Domstolens afgørelse i den anden *Grosoli*-sag så vidt muligt, og besvare det spørgsmål, der er forelagt Domstolen af præsidenten for College således, at hverken artikel 3, (1) i Rådets forordning (EØF) nr. 3063/78 eller nogen anden fællesskabsretlig bestemmelse eller forskrift afskærer en national myndighed, som er ansvarlig for fordelingen af et parti af det kontingent, som forordningen åbner, fra at foretage fordelingen ud fra de indførsler, som de pågældende erhvervsdrivende har foretaget i de foregående år, herunder indførsler, som er foretaget i medfør af artikel 14, stk. 1, litra b) i *forordning nr. 805/68* (som ændret), såfremt den ordning, som nævnte myndighed anvender, ikke medfører anvendelse af usaglige kriterier på de pågældende erhvervsdrivende.